

DZIENNIK URZĘDOWY
WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ W OLSZTYNIE

Olsztyn, 7 maja 1953 r. | Nr 4 | Poz. 12—19

TREŚĆ

12

WIOSENNE PRACE ZALESIENIOWE

Uchwała Nr XX/274

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Olsztynie z dnia 31 marca 1953 r.

Mając na uwadze, że należyte wykonanie zaplanowanych zalesień jest podstawowym warunkiem wzmożenia produkcji surowca drzewnego na zaspokojenie wzrastających potrzeb rozwijającej się gospodarki narodowej i że wskutek tego zagadnienie zalesienia powinno stanowić przedmiot zainteresowania i troski całego społeczeństwa, Prezydium W.R.N. na podstawie art. 16 ustawy z dnia 20. III. 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej uchwala, co następuje:

1. Zobowiązuje się Prezydia Powiatowych Rad Narodowych do wspólnego z Dyrektorami Rejonów Lasów Państwowych, a Prezydia G.(M.)R.N. do wspólnego z Nadleśniczymi lub ich przedstawicielami przeanalizowania na najbliższym posiedzeniu planów wiosennych prac zalesieniowych i zorganizowania dostosowanej do miejscowych warunków pomocy administracji lasów państwowych w zakresie:
   a) akcji uświadamiającej społeczeństwo o ważnym znaczeniu prac zalesieniowych i potrzebie jak najszybszego ich wykonania, ze szczególnym zwróceniem uwagi na uświadomienie ludności wiejskiej za pośrednictwem sołtysów i leśniczych na zebraniach gromadzkich,
   b) werbowania przez personel Nadleśnictw Państwowych przy współdziałaniu Prezydium G.(M.)R.N. (instruktorów rolnych) i sołtysów w okresie trwania akcji zalesieniowej robotników (w szczególności młodzieży) i posiadaczy sprzężaju konnego do odpłatnego wzięcia udziału w wykonaniu prac zalesieniowych, traktując te prace podobnie, jak i zalesienia na gruntach niepaństwowych, analogicznie do prac związanych z wiosenną akcją siewną.
2. Zobowiązuje się Prezydia PRN do dopilnowania i kontroli należytego wykonania przez Prezydia G.(M.)R.N. i sołtysów obowiązków wynikających z niniejszej uchwały i do złożenia sprawozdania w terminie do dnia 1. VI. 1953 r.
3. Zobowiązuje się P.O.M. do włączenia się w miarę możliwości do akcji przygotowania gleby pod wiosenne zalesienia przy użyciu ciągników — w drodze bezpośredniego porozumienia się z administracją lasów państwowych.
4. Zobowiązuje się organa administracji lasów państwowych do maksymalnego wykorzystania dla celów zalesieniowych — w ramach społecznej akcji „Dnia Lasu i Ochrony Przyrody"—pomocy instytucji państwowych i organizacji społecznych.
5. Organizacją, mobilizacją czynnika społecznego i kontrolą przebiegu akcji zalesieniowej zainteresować Komisję Rolnictwa i Leśnictwa.

Za prezydium Rady Narodowej:

Z. Brzezicki
Sekretarz Prezydium

J. Malewski
Przewodniczący Prezydium

13

WZMOCNIENIE STANU ZABEZPIECZENIA PRZECIWPOŻAROWEGO

Uchwała Nr XXII/290
Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej z dnia 13 kwietnia 1953 r.

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej na specjalnym posiedzeniu w dniu 13. IV. 1953 r. zwołanym w związku z nasileniem palności na terenie województwa uchwala:

1. Zobowiązać Wydział Kadr P.W.R.N. wspólnie z inspektorem Kadr Komendy Wojewódzkiej do obsadzenia brakujących etatów w komendach terenowych w terminie do dnia 1. VI. 1953 r.
   a) brakujących Komendantów Powiatowych — w powiatach: Braniewo, Lidzbark Warm., Biskupiec, Iława, Pasłęk,
   b) zastępców do spraw Pol.-Wych. w powiatach: Braniewo, Biskupiec, Działdowo, Giżycko, Kętrzyn, Lidzbark Warm., Mrągowo, Nidzica, Pisz, Szczytno, Węgorzewo, Górowo, Iława.
2. Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Olsztynie oraz Prezydia Powiatowych Rad Narodowych w Barczewie, Braniewie, Lidzbarku Warm. i Biskupcu złożą wyjaśnienia do Prezydium Woj. Rady Narodowej z podaniem powodu niewykonania 4 pkt. uchwały P.W.R.N. z dnia 18.XI.1952 r. w sprawie przeniesienia biur komend terenowych do budynków zawodowych straży pożarnych względnie do najbliższego ich sąsiedztwa w terminie do dnia 1 maja 1953 r.
3. Prezydia Powiatowych Rad Narodowych poprzez prezydia niższych szczebli wspólnie z Komendami Powiatowymi Straży Pożarnych przystąpią do podniesienia działalności ochotniczych straży pożarnych przez udział w zebraniach członków prezydiów, pomoc w szkoleniu po linii uświadamiającej.
4. Prezydia Rad Narodowych zobowiążą sołtysów do przeprowadzania ciągłych pogadanek na zebraniach gromadzkich o zabezpieczeniu p-pożarowym osiedli — ze szczególnym zwróceniem uwagi na niedozór dzieci, w oparciu o konspekty wydane przez Komendę Wojewódzką w dniu

11. VII. 1952 r. i rozprowadzone przez Komendy Powiatowe na poszczególne gromady. W gromadach posiadających ochotnicze straże pożarne pogadanki mają wygłosić Komendanci O.S.P.

5. Zleca się Wydz. Oświaty P.W.R.N. wprowadzenia w szkołach pogadanki na temat ochrony p-poż. w godzinach lekcyjnych. W pogadankach tych należy zwrócić uwagę na groźby pożarów powstałych z zabaw dziecięcych w oparciu o konspekty wydane przez Komendę Wojewódzką w dniu 11. VII. 52 r. rozprowadzone przez K-dy Powiatowe na poszczególne szkoły, termin wykonania do dnia 31 maja 1953 r.
6. Prezydia Powiatowych Rad Narodowych wspólnie z Komendami Powiatowymi Straży Pożarnych przeprowadzą akcję propagandową poprzez radiowęzły w celu uświadomienia mieszkańców i zapoznania ich ze sposobem współdziałania z organami ochrony p-poż. w służbie zapobiegawczej. Materiał do w/w pogadanek zostanie dostarczony do Komend Powiatowych przez Komendę Wojewódzką w terminie do dnia 1 maja 1953 r.
7. Prezydia Powiatowych Rad Narodowych poprzez Wydz. Rolnictwa wspólnie z Komendami Powiatowymi Straży Pożarnych doprowadzą stan zabezpieczenia p-pożarowego w spółdzielniach produkcyjnych do należytego porządku z równoczesnym przeprowadzeniem pogadanek uświadamiających w terminie do dnia 15 czerwca 1953 r.
8. Dyrekcje Okręgowych Zarządów P.G.R. wydadzą zarządzenie podległemu kierownictwu zespołów i majątków w kierunku natychmiastowego podniesienia stanu zabezpieczenia p-pożarowego oraz skontrolują wykonanie w/w zarządzeń. Ponadto postawią zagadnienia dotyczące ochrony p-pożarowej na wszystkich naradach roboczych podkreślając znaczenie zabezpieczenia majątku narodowego w terminie do 31 maja 1953 r.
9. Dyrekcja Okręgwych Kolei Państwowych przeprowadzi kontrolę wszystkich urządzeń iskrochronnych w parowozach na swojm terenie oraz pouczy pracowników obsługujących parowozy do zachowania wszelkich środków ostrożności w czasie przejazdu przez teren leśny. Termin wykonania do dnia 15 maja 1953 r.
10. Zobowiązuje się Zarząd Spółdzielni Pracy „Kominiarz" do wydajniejszej pracy mistrzów kominiarskich i ściślejszej kontroli wykonywanych prac przez samych kominiarzy oraz zgłaszanie meldunków do Komendy Wojewódzkiej o wszelkich uszkodzeniach przewodów paleniskowych mogących być przyczyną powstania pożaru.
11. Komenda Wojewódzka Straży Pożarnych powoła trzy lotne Komisje Prewencyjne, w skład kórych wejdą organa Komendy Wojewódzkiej MO i Prokuratury Wojewódzkiej. Komisje te przeprowadzą kontrolę po linii zabezpieczenia p-pożarowego i złożą wnioski o ukaranie winnych zaniedbania na tym odcinku. Termin wykonania do dnia 1 maja 1953 r.
12. Zobowiązuje się Komendę Wojewódzką do zwołania specjalnej odprawy komendantów powiatowych i ich zastępców w celu przeprowadzenia analizy zabezpieczenia p-pożarowego spółdzielni produkcyjnych, PGR, lasów i osiedli wiejskich oraz wydanie wytycznych odnośnie uaktywnienia ochotniczych straży pożarnych. Termin wykonania do dnia 15. maja 1953 r.-

Za Prezydium Rady Narodowej:

Z. Januszko — Z-ca Przewodniczącego Prezydium

J. Malewski — Przewodniczący Prezydium

14

PODNIESIENIE O 20% CEN ZA USŁUGI KOMINIARSKIE

Uchwała Prezydium W.R.N. w Olsztynie Nr XXII/307
z dnia 14 kwietnia 1953 roku.

Stosownie do uchwały Rady Ministrów z dnia 3 stycznia 1953 r. w sprawie podwyżki płac i regulacji cen oraz na podstawie pisma Ministerstwa Gospodarki Komunalnej Nr M.N.-1496-1-52 z dnia 9 marca 1953 r. Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Olsztynie uchwala podwyższenie z dniem 4 stycznia 1953 roku taryfy maksymalnych opłat kominiarskich na terenie woj. olsztyńskiego o 20% od stawek ustalonych uchwałą Prezydium WRN. Nr XLVII/701 z dnia 9 września 1952 r. ogłoszoną w Dzienniku Urzęd. Wojewódzkiej Rady Narodowej Nr 15, poz. 86.

Podwyżka niniejsza obowiązuje od dnia 4 stycznia 1953 r.

Za Prezydium Rady Narodowej:

Z. Brzezicki — Sekretarz Prezydium

J. Malewski — Przewodniczący Prezydium

15

ROZWIĄZANIE OKRĘGOWYCH ZWIĄZKÓW CECHÓW, DZIAŁAJĄCYCH NA TERENIE WOJEW. OLSZTYŃSKIEGO

Z a r z ą d z e n i e
Ministra Przemysłu Drobnego i Rzemiosła
Nr 80 z dnia 26 marca 1953 r.
(0A2-A-03-3/53)

Na podstawie art. 167 h rozporządzenia Prezydenta Rzeczpospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz.U.R.P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1934 r. (Dz.U.R.P. Nr 40, poz. 350) wraz z późniejszymi zmianami oraz art. 2 pkt. 5 ustawy z dnia 25 maja 1951 r. o urzędzie Ministra Przemysłu Drobnego i Rzemiosła (Dz.U.R.P. Nr 32/51, poz., 247) po wysłuchaniu opinii Związku Izb Rzemieślniczych zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rozwiązuje się Okręgowe Związki Cechów w Olsztynie (Nr rej. 070/R), w Ostródzie (Nr rej. 071/R) i Mrągowie (Nr rej. 072/R) powołane zarządzeniem Prezesa Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości z dnia 31 sierpnia 1950 r. (Olsztyński Dziennik Wojewódzki Nr 18/50, poz. 127).

§ 2.

Jako prawonastępców rozwiązanych okręgowych związków cechów ustala się cechy rzemiosł różnych mające siedziby w miejscowościach, w których działały rozwiązane okręgowe związki cechów.

§ 3.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1953 r.

M I N I S T E R
A. Żebrowski.

16

NASTĘPCZA LEGALIZACJA NARZĘDZI MIERNICZYCH W ROKU 1953 W POWIATACH WOJEWÓDZTWA OLSZTYŃSKIEGO

Zarządzenie Nr 53.1177.1
Dyrektora Okręgowego Urzędu Miar w Warszawie
z dnia 12 marca 1953 r.

Na mocy art. 1,11 i 12 dekretu z dnia 19 kwietnia 1951 r. o organach administracji miar oraz o miarach i narzędziach mierniczych (Dz.U.R.P. Nr 26, poz. 195) zarządzam w roku bieżącym następczą legalizację narzędzi mierniczych według następującego planu:

I. w powiecie Szczytno

W Dźwierzutach od dnia 12 maja do dnia 18 maja włącznie dla gmin: Dźwierzuty, Pasym, Rańsk i Kobulty.
W Szczytnie od dnia 20 maja do dnia 26 maja włącznie dla miasta Szczytna i gmin Szczytno i Świętajno.
W Lipowcu od dnia 28 maja do dnia 2 czerwca włącznie dla gmin: Lipowiec, Rozogi i Wielbark.

II. w powiecie Nidzica

W miejsc. Kot od dnia 5 czerwca do dnia 8 czerwca włącznie dla gmin: Woły i Jedwabno.
W Nidzicy od dnia 10 czerwca do dnia 23 czerwca włącznie dla miasta Nidzicy oraz gmin: Nidzica, Napiwoda, Muszaki, Szkudaj, Kozłowo i Szkotowo.

III. w powiecie Działdowo

W Działdowie od dnia 25 czerwca do dnia 6 lipca włącznie dla m. Działdowa oraz gmin: Działdowo, Iłowo, Płośnica i Filisce.
W Lidzbarku od dnia 8 lipca do dnia 15 lipca włącznie dla m. Lidzbarka oraz gmin: Lidzbark wieś, Kiełpiny, Rybno i Żabiny.

IV. w powiecie Nowe-Miasto

W Nowym-Mieście od dnia 17 lipca do dnia 29 lipca włącznie dla m. Nowe-Miasto Lubawskie oraz gmin: Nowe-Miasto, Mroczno, Kurzętnik, Łąkorz, Krotoszyny, Marzęcice i Nowy Dwór Bratiański.
W Lubawie od dnia 31 lipca do dnia 7 sierpnia włącznie dla m. Lubawy oraz gmin: Grodziczno, Prątnica, Rozental i Lubawa wieś.

V. w powiecie Mrągowo

W Mrągowie od dnia 25 czerwca do dnia 2 lipca włącznie dla m. Mrągowa oraz gmin: Marcinkowo, Nawiady, Piecki, Sorkwity, Rybno i Wyszembork.
M Mikołajkach od dnia 4 lipca do dnia 8 lipca włącznie dla m. Mikołajki oraz gmin: Baranowo, Ukta i Woźnice.

VI. w powiecie Pisz

W Piszu od dnia 10 lipca do dnia 14 lipca włącznie dla m. Pisz oraz gmin: Pisz, Trzonki, Wejsuny i Wiartel.
W Białej Piskiej od dnia 16 lipca do dnia 18 lipca włącznie dla m. Biała Piska oraz gmin: Biała, Drygały, Kumielsk i Rożańsk Wielki.
W Orzyszu od dnia 21 lipca do dnia 24 lipca włącznie dla m. Orzysz oraz gmin: Orzysz i Drozdowo.

VII. wpowiecie Giżycko

W Giżycku od dnia 27 lipca do dnia 6 sierpnia włącznie dla m. Giżycka i Ryn oraz gmin: Giżycko, Ryn, Wydminy, Talki, Paprotki, Sterławki Wielkie.

VIII. w powiecie Węgorzewo

W Węgorzewie do dnia 8 sierpnia do dnia 20 sierpnia włącznie dla m. Węgorzewa oraz gmin: Banie Mazurskie, Budry, Kuty, Kruglanki, Olszewo Węgorzewskie, Pozezdrze, Radzieje, Węgielsztyn i Węgorzewo.

Na zasadzie art. 24 powołanego na wstępie dekretu w związku z art. 20 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 (Dz. U. z 1928 roku Nr 72, poz. 661) Prezydia Gminnych (Miejskich) Rad Narodowych obowiązane są:
1) ogłosić o czasie i miejscu, w których odbywać się mają czynności legalizacyjne,
2) dostarczyć dla czynności legalizacyjnych bezpłatnie odpowiednich pomieszczeń.

Winni stosowania lub przechowywania narzędzi mierniczych nielegalizowanych, nielegalnych i nierzetelnych, podlegających obowiązkowi legalizacji w myśl art. 12 dekretu z dnia 19 kwietnia 1952 r. (Dz. U. Nr 26, poz. 195) zarządzenia Przewodniczącego P.K.P.G. z dnia 10 sierpnia 1951 r. (Monitor Polski Nr A-76, poz. 1054), stosownie do art. 19 tegoż dekretu podlegają karze aresztu do 3 miesięcy lub grzywny do 4.500 zł., albo obu tym karom łącznie.

Dyrektor
Maksymilian Wald

17

SZCZEGÓŁOWE PRZEPISY O PRZEWOZACH MIĘDZYBRZEGOWYCH

Zarządzenie Nr Tż — 0312/16 53
Zarządu Okręgowego Dróg Wodnych w Warszawie
z dnia 7 kwietnia 1953 r.

Na podstawie § 88 ust. 7 i 8 zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 10 września 1952 r. w sprawie uprawiania żeglugi i spławu na śródlądowych drogach wodnych (Mon. Pol. Nr A-87 z 1952 r., poz. 1368) Zarząd Okręgowy Dróg Wodnych w Warszawie **zarządza**:

Postanowienia ogólne

§ 1. Urządzenie oraz wykonywanie na śródlądowych drogach wodnych, żeglownych i spławnych, stałego przewozu publicznego między brzegami przeciwległymi uzależnione jest od:
1) uzyskania zezwolenia władzy wodnej tj. Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w myśl art. 45 Ustawy Wodnej z dnia 19. IX. 1922 r. (Dz.U.R.P. Nr 62 z 1928 r. poz. 574),
2) uzyskania zezwolenia Ministra Żeglugi na przewóz osób i towarów w myśl art. 11 ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych (Dz. URP. Nr 26 z 1952, poz. 182),
3) zarejestrowania statku przewozowego w Rejonie Dróg Wodnych w myśl rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 26 kwietnia 1950 r. w sprawie rejestracji administracyjnej statków żeglugi śródlądowej (Dz.U.R.P. Nr 21, poz. 186),
4) uzyskania dla statku przewozowego o powierzchni ponad 20 m², uzyskanej przez pomnożenie największej długości statku przez największą szerokość, świadectwa zdolności żeglugowej w myśl zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 2 sierpnia 1952 r. w sprawie świadectwa zdolności żeglugowej dla statków żeglugi śródlądowej (Mon. Pol. Nr A-82 z 1952 r., poz. 1323).

Urządzenia przewozowe

§ 2. 1. Do uprawiania przewozu osób, towarów oraz pojazdów konnych i mechanicznych na drogach wodnych żeglownych i spławnych mogą być dopuszczone statki z własnym napędem mechanicznym i bez tego napędu, na uwięzi lub bez uwięzi oraz łodzie wiosłowe na małych przeprawach

2. Statki przewozowe powinny być dostatecznie mocno zbudowane, utrzymywane w stanie zdatnym do użytku i należycie zaopatrzone w urządzenia pomocnicze i sprzęt.

3. Dopuszczone obecnie do ruchu statki przewozowe (promy) muszą posiadać conajmniej dwie grodzie wodoszczelne. Nowobudowane statki przewzowe winny być budowane zgodnie z przepisami technicznymi Polskiego Rejestru Statków w zakresie konstrukcji, utrzymania i bezpieczeństwa statków.

4. Statki użyte do przewozu w stosunku do potrzeb miejscowego ruchu przewozowego powinny być odpowiedniej nośności i w tym celu powinny być pomierzone, czyli cechowane, co polega na szczegółowym wymierzeniu statku i obliczeniu jego pojemności.

5. Łodzie przewozowe, pychówki lub wiosłowe, powinny mieć conajmniej następujące wymiary: długość całkowita 7,5 m, długość dna — 5,5 m, szerokość pom burtami 1,70 m, szer. po dnie 1,20 m.

6. Do czasu ukazania się zarządzenia Ministra Żeglugi o pomierzaniu i cechowaniu statków żeglugi śródlądowej i zaopatrzenia ich w odnośne świadectwa pomiarowe, użyteczną nośność statków użytych do przewozów międzybrzegowych oraz wysokość wolnej burty ustalają każdorazowo władze żeglowe tj.:
a) na wodach żeglowych Zarządy Okręgowe Dróg Wodnych,
b) na wodach spławnych Rejony Dróg Wodnych

7. Linia największego dopuszczalnego zanurzenia na statku powinna być należycie i trwale oznaczona w postacji listwy metalowej lub drewnianej, przyśrubowanej do obu burt statku o długości conajmniej 2 m i szerokości 2 cm.
Linia ta winna być zawsze należycie pomalowana na promach białą farbą olejną.
Dolna krawędź listwy oznacza górną granicę największego dopuszczalnego zanurzenia statku (promu), której w żadnym wypadku przekroczyć nie wolno.
Wolna burta winna wynosić conajmniej 30 cm dla promów przewozowych i 25 cm dla łodzi przewozowych.

8. Dla ustalenia największego dopuszczalnego zanurzenia dla promów przewozowych, oprócz nośności statku, miarodajną jest również powierzchnia dna, która winna wynośić na 3 osoby conajmniej 2 m² powierzchni.

9. Wewnątrz każdego statku przewozowego powinna być umieszczona na widocznym miejscu tablica, na której czerwonymi literami na białym tle ma być uwidocznione największe dopuszczalne obciążenie w tonach oraz ilość osób, lub pojazdów konnych, albo mechanicznych, które za jednym przejazdem mogą być przewiezione, według norm ustalonych przez władze żeglugowe, jak w § 2, pkt. 5.

10. Łodzie wiosłowe, względnie pychówki, użyte do przewozów międzybrzegowych powinny być dostatecznie mocno zbudowane oraz należycie wyposażone.

11. W łodziach przewozowych ławki do siedzenia pasażerów muszą być ustawione wzdłuż obu burt z pozostawieniem wolnego przejścia od dziobu do rufy.
Pasażerom nie wolno stać w łodzi podczas jazdy. Ławki muszą być należycie przymocowane, posiadać oparcie, umocowane do burt. Ławki powinny być czyste i suche. W każdej łodzi powinna być podłoga, łatwo rozbieralna, względnie ścisłe kratownice.

12. Przypromki (pomosty) przy brzegach muszą być dostatecznie mocne i urządzone w sposób zapewniający swobodne ich regulowanie w zależności od poziomu wody.

13. Drogi dojazdowe do przewozu winny być zamykane barjerami, wzbraniającymi wjazd w czasie, gdy prom jest w drodze, na przeciwległym brzegu, lub nieczynny. W nocy na środku barier winno być umieszczone czerwone światło.

14. Przy stałym przewozie w zależności od nasilenia ruchu przewozowego, na brzegu wyższym nie narażonym na zwyczajne zalewy, powinno być postawione schronisko dla przewoźników oraz poczekalnia dla pasażerów, ogrzewane w porze chłodnej. Na przeciwległym brzegu powinno znajdować się urządzenie sygnałowe dla wezwania przewoźnika do podania promu.

Wyposażenie

§ 3. 1. Statki przewozowe urządzone na promach na uwięzi powinny być wyposażone conajmniej w następujący sprzęt nawigacyjny, sygnałowy, ratowniczy i przeciwpożarowy, a mianowicie:

a) Sprzęt nawigacyjny
1. Dwie kotwice odpowiedniej wagi z odnośnym wyposażeniem.
2. Dwa bosaki okute z hakiem i ostrzem.
3. Dwie laski okute.
4. Jedna cuma konopna o długości 30 m.

b) Sprzęt sygnałowy
5. Dwie latarnie z białym światłem, osłonięte od strony pokładu i umieszczone po obu burtach z góry i dołu rzeki.
6. Dwie latarnie sygnałowe ręczne: biała i czerwona.
7. Dwie flagi sygnałowe ręczne: biała i czerwona.
8. Jeden dzwon lub gong.

c) Sprzęt ratowniczy
9. Jedna łódź ratunkowa na 8-10 osób, należycie wyposażona.
10. Dwa koła ratunkowe z chwytami i linkami.
11. Dwie pompy ręczne do odlewania wody z zęz.
12. Dwa czerpaki do wylewania wody.
13. Dwa wiadra z linkami.
14. Jedna apteczka ruchoma.

d) Sprzęt przeciwpożarowy
15. Jedna skrzynka z piaskiem.
16. Jedna siekiera.
17. Dwa drągi żelazne.

2. Przewozy wodne na promach bez uwięzi oraz na statkach z własnym napędem mechanicznym pod względem urządzenia oraz wyposażenia podlegają przepisom zarządzenia Ministra Żeglugi w sprawie żeglugi i spławu na śródlądowych drogach wodnych (Mon. Pol. Nr A-87, poz. 1368).

3. Przewozy wodne na łodziach wiosłowych powinny być wyposażone conajmniej w następujący sprzęt:
1. Jedno koło ratunkowe.
2. Jeden bosak.
3. Czerpak.
4. Jedna kotwiczka odpowiedniej wagi
5. Dwa wiosła.
6. Jedna latarnia z białym światłem.

Obsługa przewozu

§ 4. 1. Przewóz może być obsługiwany jedynie przez osobę, która uznana została przez władzę żeglugową I instancji, tj. Rejon Dróg Wodnych, za uzdolnioną do samodzielnego kierowania przewozem.

2. Jeśli właściciel, względnie dzierżawca przewozu, nie jest uprawniony do obsługiwnia przewozu, winien on przyjąć wykwalifikowanego przewoźnika, odpowiadającego wymogom.

3. Służbę przewoźnika mogą pełnić tylko osoby silne, zdrowe, trzeźwe i godne zaufania. Za wszelkie czynności załogi przewozowej odpowiada przewoźnik.
W razie uzasadnionych zażaleń przewoźnik zobowiązany jest na żądanie władzy żeglowej zwolnić pomocnika i przyjąć na jego miejsce innego, odpowiadającego wymaganiom władzy żeglugowej.

4. Przewoźnik, ubiegający się o uzyskanie świadectwa przewoźnika, winien złożyć podanie do Rejonu Dróg Wodnych z załączeniem:
1. życiorysu,
2. wyciągu z dowodu osobistego,
3. odpisu dowodu zameldowania,
4. świadectwa lekarskiego, stwierdzającego odpowiedni stan zdrowia do zawodu żeglarskiego, w szczególności zdolność rozróżniania barw i dobry słuch,
5. dwie fotografie 4,5x6 cm.

5. Ponadto ubiegający się o uzyskanie świadectwa przewoźnika na drogach wodnych żeglownych winien wykazać się dowodem odbycia conajmniej dwuletniej pracy w zawodzie żeglarskim lub przewoźnika.

6. Władza żeglugowa I instancji po zbadaniu kwalifikacji przewoźnika, wydaje mu świadectwo przewoźnika z fotografią według wzoru (zał. Nr 1).

7. Kandydat ubiegający się o uzyskanie świadectwa przewoźnika powinien wykazać się znajomością:
1. nazwy, przeznaczenia i konstrukcji promu przewozowego, względnie łodzi,
2. wykonywania niezbędnych drobnych napraw jak: uszczelnianie dna, burt, pokładu, napraw urządzeń pomocniczych i tp. robót,
3. używania i utrzymywania w sprawności przedmiotów wyposażenia nawigacyjnego, przeciwpożarowego i ratowniczego,
4. zachowania się podczas pracy na przewozie w warunkach normalnych jazdy lub w warunkach wyjątkowych jak: podczas mgły, śnieżycy, burzy, przy tonięciu statku, pożarze, zderzeniu i innych nieszczęśliwych wypadkach,
5. przepisów o uprawianiu żeglugi i spławu, a w szczególności w odniesieniu do ruchu, postoju, mijania statków, wyposażenia, oznakowania przewozów wodnych.

Ruch przewozów

§ 5. 1. Przewozy i ich przyczółki powinny być urządzone w taki sposób, aby nie stanowiły przeszkody dla żeglugi i spławu.

2. Lina lub łańcuch mają być w taki sposób umocowane, aby w razie grożącego niebezpieczeństwa można było prędko i łatwo uwolnić prom z uwięzi i swobodnie z nim odpłynąć.

3. Władze żeglugowe I instancji każdorazowo ustalają najwyższy stan wody, żeglugowy, lub spławny, do którego jest dopuszczalny ruch przewozowy. Stan ten powinien być odpowiednio zamarkowany na miejscu.

4. Lina lub łańcuch przewozu powinna być zawieszona w taki sposób, aby najniższy punkt liny lub łańcucha był wzniosiony na rzekach żeglownych na wysokości co najmniej 5,50 m, a na rzekach skanalizowanych i kanałach żeglugi na wysokości 4,50 m i na rzekach spławnych na wysokości 2,50 m ponad najwyższy stan wody, przy którym żegluga lub spław może się jeszcze odbywać.

5. Liny lub łańcuchy, przystosowane do opuszczania powinny być stale opuszczane na dno drogi wodnej, a naciągane tylko w celu każdorazowego uruchomienia promu.

6. Miejsca zanurzenia liny lub łańcucha powinny być oznaczone na obu brzegach znakiem żuglugowym Nr 18, tj. białą prostokątną tablicą z czerwonym obramowaniem, z wymalowaną na niej czarną kotwicą, obróconą trzonem w dół, przeciętą czerwonym pasem po przekątnej z lewego górnego do prawego dolnego kąta.

7. W porze nocnej promy stojące przy brzegu winny być ustawione w taki sposób, aby nie stanowiły przeszkody dla żeglugi i spławu oraz powinny być oznaczone sygnałem Nr 33, tj. jasnym białym światłem, umieszczonym na wysokości co najmniej 2 m nad powierzchnią wody.

8. W porze nocnej lub podczas gęstej mgły przewozy w czasie jazdy powinny dawać przerywane sygnały gongiem, a ponadto powinny być oznaczone sygnałem Nr 46, tj. jasnym białym światłem po obu burtach promu. Światła mają być osłonięte od strony pokładu.

9. Przewoźnik powinien utrzymywać ruch przewozowy w czasie i w godzinach wyznaczonych, bez żadnych przerw w miejscu wyznaczonym i w sposób, ustalony przez władzę wodną i zastrzeżony w zezwoleniu wodnoprawnym.

10. W nocy podczas silnego wiatru oraz przy wysokiej wodzie przewoźnik obowiązany jest do przestrzegania szczególnej ostrożności podczas jazdy.

11. W czasie burzy, sztormu, pochodu lodów, kursowanie promu powinno być wstrzymane do czasu nastania warunków normalnych.

12. Używanie żagla do napędu promu, względnie łodzi przewozowej, jest wzbronione.

13. Podczas zbliżania się do przejazdu statków lub tratew przewoźnikowi nie wolno odbijać z promem od brzegów.

Przepisy porządkowe

§ 6. 1. Przewoźnik powinien stale dbać o stan bezpieczeństwa przewozu i o bezpieczeństwo publiczności, korzystającej z przewozu.

2. Pomosty przy brzegach, jak i klapy wjazdowe i zjazdowe powinny być utrzymywane w należytym stanie, aby wygodny i bezpieczny dostęp do przewozu we wszystkich porach i żeglownych stanach wody był zapewniony.

3. Przewoźnik powinien utrzymać przewóz ze wszystkimi urządzeniami w należytym stanie i czystości.

4. Przed wjazdem na prom pojazdu przewoźnik obowiązany jest sprawdzić, czy prom jest należycie umocowany do brzegu, a w szczególności przestrzegać, aby kierowca lub woźnica nie wjeżdżał ani wyjeżdżał bez zezwolenia przewoźnika.

5. Względem pasażerów przewoźnik i jego pomocnicy winni przestrzegać należytej uprzejmości i grzeczności.
6. Pasażerowie na przewozie powinni zachowywać się spokojnie i zastosowywać się do zarządzeń i nakazów przewoźnika bezwzględnie i bezzwłocznie.
7. Pasażerowie, jeźdźcy i piesi, pojazdy konne i mechaniczne mają być przeprowadzane w kolejności przybycia do przewozu, względnie z uwagi na warunki bezpieczeństwa według wskazówek przewoźnika.
8. Jeźdźcy powinni zsiąść z koni i na przewozie trzymać je za uzdy. Woźnice mają stać na przewozie przy zwierzętach pociągowych. Podróżujący wozami lub samochodami powinni, za wyjątkiem chorych, zejść z pojazdów.
9. Przed wjazdem pojazdu i wejściem na prom ludzi, przewoźnik obowiązany zamknąć wyjazd barierą lub łańcuchem, przed odjazdem winien być zamknięty w ten sam sposób wjazd na prom. Zamknięcia nie wolno usuwać przed lądowaniem, a dopiero po przybiciu promu i należytym umocowaniu go przy brzegu.
10. Niespokojnych, niebezpiecznych lub złośliwych zwierząt, nie wolno przeprawiać równocześnie z innymi zwierzętami lub ludźmi. Jeźdzcy, woźnice, poganiacze zwierząt itp. winni ustawiać zwierzęta i wozy według wskazówek przewoźnika.
11. Pasażerowie piesi powinni zajmować miejsca wskazane przez przewoźnika. Osoby pijane przewoźnik winien nie dopuścić do przeprawy, jak również zobowiązany jest do niedopuszczenia takich osób na żądanie pasażerów promu.
12. W okresie wysokich wód i wylewów, w granicach ustalonych i zamarkowanych, gdy wsiadanie i wysiadanie jest utrudnione lub niemożliwe, przewoźnik winien według możności dołożyć wszelkich starań, ustawić pomosty z desek itp., aby pasażerowie mogli bezpiecznie i wygodnie wylądować.

Przeprawy po lodzie

§ 7. 1. W czasie zupełnego zamarznięcia rzeki, gdy lód osiągnie taką grubość, że przechodzenie lub przejazd przez niego jest możliwy i bezpieczny, posiadacz przewozu może za zezwoleniem Rejonu Dróg Wodnych urządzić przeprawę po lodzie. Przewoźnik powinien dbać o wygodny i bezpieczny dostęp, wjazd i wyjazd.
2. Nagromadzenie odrębywanej z brzegów kry, celem uzyskania drogi lodowej na rzece, jest wzbronione.
3. Gdy przejście po pokrywie lodowej staje się niepewnym, przewoźnik zobowiązany jest oznaczyć miejsce niepewne znakiem ostrzegawczym, a gdy przechodzenie, względnie przejazd, grozi niebezpieczeństwem przewoźnik winien zamknąć dostęp do drogi lodowej.

Opłaty przewozowe

§. 8. 1. Taryfę opłat przewozowych ustala władza wodna w porozumieniu z władzą żeglugową.
2. Przewoźnikowi i jego pomocnikom nie wolno żądać żadnych dodatkowych opłat, nie przewidzianych taryfą.
3. Przewoźnik zobowiązany jest ustawić na brzegu przy przewozie, w widocznym i dostępnym miejscu, tablicę z wypisaną na niej trwałym i wyraźnym pismem, taryfą przewozową, dozwolonym obciążeniem promu lub łodzi oraz godzinami ruchu.
4. Na żądanie przewoźnika pasażer winien opłatę przewozową uiścić z góry.
5. Władze wodne i żeglugowe oraz organa im podległe, nadzorcy i strażnicy dróg wodnych, korzystają z przewozów bezpłatnie. To samo przysługuje strażnikom wałowym.

Nadzór nad ruchem przewozów

§ 9. 1. Nadzór nad przewozem sprawują organa władzy wodnej i władzy żeglugowej, których zarządzenia przewoźnik winien wykonywać bezzwłocznie i bezwarunkowo.
2. Stan przewozów sprawdzają Rejony Dróg Wodnych conajmniej dwa razy do roku, wiosną i jesienią, a ponadto przy okazji innych przejazdów służbowych.
3. Poza tymi zwyczajnymi rewizjami, władze żeglugowe I instancji i jej organa wykonawcze służby wodnej, tj. nadzorcy i strażnicy dróg wodnych, są uprawnione każdego czasu do przeprowadzenia kontroli stanu przewozów i do wydawania zarządzeń celem usunięcia braków i niedomagań.
4. O wykonanych remontach kapitalnych na przewozach posiadacz, względnie przewoźnik, powinien donosić władzy żeglugowej I instancji, która zarządzi na koszt właściciela rewizję stanu przewozu.

D y r e k t o r
Zarządu Okręgowego Dróg Wodnych
w Warszawie
Inż. Domański Bogusław

Rejon Dróg Wodnych
w ....
Nr ....

Załącznik Nr 1

SWIADECTWO przewoźnika

Miejsce na fotografię

Rejon Dróg Wodnych poświadcza, że okaziciel niniejszego Ob. ....
zamieszkały w ....
uprawniony jest do samodzielnego kierowania międzybrzegowym przewozem wodnym na rzece ....
w miejscowości ....
w postaci .... (promu, łodzi)
o wymiarach ....
za Nr rejestracyjnym ....

m. p.

Kierownik
Rejonu Dróg Wodnych
w ....
(podpis)

18

PRZYMUSOWE ODMUSZANIE OBIEKTÓW NA TERENIE WOJEWÓDZTWA OLSZTYŃSKIEGO

ZARZĄDZENIE
Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Olsztynie
z dnia 21 kwietnia 1953 r.
Znak S-E/I/D/ 18-6/53.

W celu zapobieżenia występowaniu ostrych chorób zakaźnych, przenoszonych przez muchy, a w szczególności — chorobie Heine-Medina, durowi brzusznemu, czerwonce oraz biegunce letniej dzieci i niemowląt — Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Olsztynie, na podstawie art. 16, ust. 2, pkt. 2 w łączności z art. 6, pkt. 5 ustawy z dnia 20.III.1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz. U.R.P. Nr 14, poz. 130), art. 10 ust. 1 lit. d. ustawy z dnia 21.II.1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i ich zwalczaniu (Dz.U.R.P. Nr 27, poz. 198) oraz zarządzenia Ministra Zdrowia, zawartego w Instrukcji Nr 18/53 z dnai 3-IV.1953 r. w sprawie przymusowego odmuszania — zarządza, co następuje:

§ 1.

Ustala się obowiązek jednorazowego przymusowego odmuszania w okresie od dnia 15 maja do 15 sierpnia 1953 r. lokali i pomieszczeń położonych na terenie województwa olsztyńskiego i zajętych na:
a) szpitale, sanatoria, przychodnie, prewentoria, szkoły, przedszkola, internaty, żłobki i inne zakłady dla młodzieży i dzieci,
b) miejsca wyrobu i obiegu artykułów żywnościowych, jak: stołówki, zakłady gastronomiczne, mleczarnie, zlewnie i rozlewnie mleka, bary mleczne, rzeźnie, masarnie i sklepy z artykułami spożywczymi,
c) hotele robotnicze i zakłady przemysłu hotelarskiego,
d) stajnie, obory, szalety publiczne oraz zabudowania P.G.R.-ów i spółdzielń produkcyjnych.

§ 2.

Odmuszanie przeprowadzi przedsiębiorstwo państwowe: Centrala Deratyzacji, Dezynfekcji i Dezynsekcji „DIRODINSEKCJA" przez swoją Delegaturę w Ostródzie, ul. Sienkiewicza 3 c. telefon 221.

§ 3.

W terminie do dnia 5. maja 1953 r. wydziały zdrowia prezydiów powiatowych i miejskich miast stanowiących odrębne powiaty) rad narodowych sporządzą i prześlą do Delegatury p.p. „Derodinsekcja", Ostróda, ul. Sienkiewicza 3 c. wykazy obiektów, podlegających przemusowemu odmuszaniu oraz doręczą użytkownikom tych obiektów zawiadomienia o objęciu wymienionych obiektów obowiązkiem odmuszania.

§ 4.

Termin odmuszania zakwalifikowanych obiektów w poszczególnych miejscowościach ustali Delegatura p.p. „Derodinsekcja", zawiadamiając o tym Powiatowe Kolumny Sanitarne i użytkowników na 7 dni przed rozpoczęciem odmuszania.

§ 5.

Delegatura p.p. „Derodinsekcja" w Ostródzie sporządzi plan odmuszania województwa i przedstawi go Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Olsztynie do zatwierdzenia w terminie do dnia 15 maja 1953 r. oraz złoży tejże Stacji sprawozdanie z wykonania akcji w terminie do dnia 30 sierpnia 1953 r.

§ 6.

Koszty odmuszania według obowiązującego cennika, zatwierdzonego przez Ministerstwo Zdrowia, ponoszą użytkownicy obiektów, poddanych obowiązkowi odmuszania — w następującej wysokości:

a) za pierwsze 40 m² — ryczałt 30 zł.
b) za każdy następny metr kw. 0,30 zł.
c) składy posiadające własny materiał (duolit) opłacają jedynie koszt robocizny t.j. 0,18 zł. za 1 m²

§ 7.

Przedstawiciel Delegatury p.p. „Derodinsekcja" (kierownik kolumny odmuszania) wyda na miejscu odmuszania odpowiednie zalecenia, zmierzające, do ochrony mienia przed możliwością ewentualnego zniszczenia go lub uszkodzenia.

§ 8.

Akcja odmuszania będzie kontrolowana przez Powiatowe Kolumny Sanitarne.

§ 9.

Winni naruszenia względnie niewykonania niniejszego zarządzenia podlegają na podstawie art. 22 ustawy z dnia 21. letego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i ich zwalczaniu (Dz.U.R.P. Nr 27, poz. 198) karze pracy poprawczej do 3-ch miesięcy, względnie karze grzywny do 3000 zł.

Sprawy z tego zakresu rostrzygane będą w postępowaniu karno-administracyjnym.

Za Prezydium Rady Narodowej:

Z. Brzezicki
Sekretarz Prezydium

J. Malewski
Przewodniczący Prezydium

19

SPORZĄDZENIE PROTOKÓŁU ZDAWCZO — ODBIORCZEGO „MŁYNA - ŚRUTOWNIKA" W BRANIEWIE

Ogłoszenie

Na podstawie § 73 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30. I. 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U.R.P. Nr 16, poz. 62) oraz Zarządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 11 lutego 1953 r. L. dz. G. VII. K. 2361. ogłasza się, że dnia 21 maja 1953 r. o godz. 11-tej w Braniewie przy ul. Prawina sporządzony zostanie protokół zdawczo odbiorczy, przejętego na własność Państwa orzeczeniem Ministra Handlu Wewnętrznego Nr 3. ogłoszonym w Monitorze Polskim Nr A-72 poz. 920 z 1949 r. przedsiębiorstwa „Młyn Śrutownik".

Wzywa się właściciela powyższego przedsiębiorstwa oraz właścicieli składników majątkowych znajdujących się w powyższym przedsiębiorstwie do stawienia się w czasie i miejscu wyznaczonym do sporządzenia protokółu zdawczo-odbiorczego celem zgłoszenia swych pretensji.

Niestawiennictwo zainteresowanych nie wstrzymuje sporządzenia protokółu zdawczo-odbiorczego.

Centrala Rolnicza Spółdzielni
„Samopomoc Chłopska"
Zarząd Młynów Gospodarczych
Ekspozytura Wojewódzka w Olsztynie
Inż. J. Kulikowski

SPORZĄDZENIE PROTOKÓŁU ZDAWCZO — ODBIORCZEGO „MŁYNA WODNEGO MŁYNIEC - MODRZEWEK" W MODRZEWKU POW. PASŁĘK

Ogłoszenie

Na podstawie § 73 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30. I. 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U.R.P. Nr 16 poz. 62) oraz Zarządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 11 lutego 1953 r. L.dz. G. VII. K. 2363 ogłasza się, że dnia 21 maja 1953 r. o godz. 11-tej w Młyńcu-Modrzewek pow. Pasłęk sporządzony zostanie protokół zdawczo odbiorczy przyjętego na własność Państwa orzeczeniem Ministra Handlu Wewnętrzenego Nr 3 ogłoszonym w Monitorze Polskim Nr A-72 poz. 920 z 1949 r., przedsiębiorstwa „Młyn Wodny Młyniec Modrzewek" pow. Pasłęk.

Wzywa się właściciela powyższego przedsiębiorstwa oraz właścicieli składników majątkowych znajdujących się w powyższym przedsiębiorstwie do stawienia się w czasie i miejscu wyznaczonym do sporządzenia protokółu zdawczo-odbiorczego celem zgłoszenia swych pretensji.

Niestawiennictwo zainteresowanych nie wstrzymuje sporządzenia protokółu zdawczo-odbiorczego.

Centrala Rolnicza Spółdzielni
„Samopomoc Chłopska"
Zarząd Młynów Gospodarczych
Ekspozytura Wojewódzka w Olsztynie
Inż. J. Kulikowski

Ceny ogłoszeń: o zagubieniu dokumentów najmniejsze ogłoszenie — 10,50 zł (wraz z dokumentem dowodowym), ogłoszenie drobne do 100 wyrazów — 0,90 zł. za wyraz, ogłoszenie większe — strona 240 zł, ½ strony — 165 zł, ¼ strony — 90 zł, ⅛ strony — 60 zł. Tabelaryczne i cyfrowe o 50% drożej.

Prenumerata roczna ze skorowidzem 18 zł, półroczna bez skorowidza 10 zł,

Należność za ogłoszenia i prenumeratę płatna z góry na konto Nr 420-134/1 w Narodowym Banku Polskim I Oddz. Miejsk. w Olsztynie.

Cena niniejszego egzemplarza — 1,50 zł.

ODBIORCA:

Redakcja i Administracja: Olsztyn, ul. Kopernika 48 — Prez W.R.N. — Wydz. Prawny, tel. 32-46

Olsz. Z. G. (1200) Lz. 856 20 4.—7.5.53. (druk. mat.) 60 g. 59x84 Z-4-34006